

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. София, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Тодор Тодоров Въззивно търговско дело № 20221001000710 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 30.05.2022г., постановено по търг. дел о № 1929/2021г., Софийски градски съд е отхвърлил предявените от синдиците на „К.Т.Б.“ АД (н) против О. Н. Р. и И. А. З., обективно съединени, при условията на евентуалност, искове с правно основание, както следва: иск по чл.45 ЗЗД, в условия на пасивна солидарност за заплащане на обезщетение в размер на 11 250 000 лв. (единадесет милиона двеста и петдесет хиляди лева), настъпили в резултат на извършен от ответниците деликт в качеството им на бивши администратори на банката при сключване на договор за банков кредит от 19.10.2012 година с „Дивал 56“ ЕООД, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното и плащане; иск с правно основание чл.82 вр. с чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.240 ТЗ, съединен като евентуален иск с главния иск по чл.45 ЗЗД, ответниците да бъдат осъдени, при условията на пасивна солидарност, да заплатят на несъстоятелната банка посочената сума, представляваща обезщетение за претърпените от нея имуществени вреди в горепосочения размер, в резултат на неизпълнение на договорните им задължения, в качеството им на бивши администратори на банката и осъдителен иск, съединен като евентуален, в условие на разделност, за заплащане на обезщетение в размер на 2 812 500лв., всеки от ответниците, за имуществени вреди, нанесени на несъстоятелната банка, настъпили в резултат на неизпълнение на договорните задължения на ответниците, произтичащи от договорите им за управление, сключени с „К.Т.Б.“ АД (н), в качеството им на бивши администратори, при сключване на договор за банков кредит от 19.10.2012 година с „Дивал

59“ ЕООД, поради тяхната неоснователност.

Недоволен от горното е останал въззивникът- Корпоративна търговска банка“ АД /несъстоятелност/, който го обжалва в срок, с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност. Оспора се извода на първоинстанционния съд, че не са налице всички елементи от фактическия състав на правото на обещание, тъй като макар да се установява от доказателствата по делото, че при сключване на процесните договор за банков кредит от 19.10.2012г. ответниците са осъществили противоправно неизпълнение на задълженията си по осъществяване на управлението на банката, произтичащи от качеството им на членове на Управителния съвет, съобразно изискванията на разпоредбата на чл. 237, ал.2 ТЗ и Правилника за кредитната дейност, както и, че „КТБ“ АД /н/ е претърпяла вреди, изразяващи се в несъбрани вземания по процесния кредит, липсва причинно-следствена връзка между поведението на ответниците и настъпилите вреди. Излага, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че липсата на вписване на особените залози в ЦРОЗ води само до невъзможността за привилегированото удовлетворяване на банката, но не изключва възможността ѝ да участва в разпределение при продажба на тези активи. Твърди, че за несъбираемостта на вземанията и оттам за настъпването на вредите за банката, отговорност носят ответниците, тъй като при спазване на процедурата, предвидена в Правилника за кредитна дейност е следвало да се установи, че дружеството-кредитополучател се е разпоредило със значителни на брой недвижими имоти, както и да се установи каква е пазарната стойност на активите му, за да е възможно да се направи преценка относно достатъчността на обезпечението. Сочи, че в резултат на действията на ответниците, които са разрешили отпускането на необезпечен кредит, без предвидена в договора гаранция за платежоспособността на кредитополучателя и без надлежно учредяване на обезпечение на кредита, на банката са причинени вреди, които са в причинно-следствена връзка с противоправното поведение на ответниците. Моли съдът да отмени атакуваното решение.

В срока по чл. 263 ГПК насрещната страна- И. З., чрез адв. Ф., депозира отговор, с който осорва основателността на въззивната жалба. Моли съдът да потвърди обжалваното решение.

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК, същата изхожда от надлежна страна, имаща право и интерес да обжалва, насочена е срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване.

За установено от фактическа страна настоящият състав намира следното:

Не се спори, а е видно и от книгата по делото (л.18), че на 19.10.2012г. е сключен договор за банков кредит между „КТБ“ АД/ в несъстоятелност/ и „Дивал 59“ ЕООД, с краен срок за усвояване- 30.12.2012г., по силата на който банката се е съгласила да предостави на кредитополучателя кредит в размер на 30 000 000 лева, с целево предназначение на средствата, а именно: закупуване на акции от капитала на трети лица и за други инвестиционни цели. Уговорено е в чл. 17, че крайният срок за погасяване на задълженията по кредита е 20.02.2015г., освен когато кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем. Договорено е издължаването на главницата по кредита да бъде осъществено на 24 броя

равно ежесмесечни погасителни вноски в размер на 1 250 000 лева, платими на всяко 20-то число на месеца, считано от 20.03.2013г. до 20.02.2015г. В чл. 31 от договора е предвидено, че за гарантиране издължаването на предоставения кредит в срок, кредитополучателят се задължава да учреди, а банката приема за обезпечение зalog и/или ипотека на активи на пазарна стойност минимум 125 % от размера на кредита. Разписано е, че банката има право на предпочитително удовлетворение от цената на имуществото, служещо за обезпечение, както и разполага с право да обяви едностранно кредита за предсрочно изискуем преди срок, при изчерпателно изброените в чл. 40 нарушения от страна на кредитополучателя.

Не се спори и, че искането на „Дивал 59“ ЕООД за сключване на цитирания договор е разгледано от Кредитен съвет на банката с участието на ответниците- О. Р., И. З., като на заседанието на Управителния съвет, проведено на 19.10.2012г. е взето решение, че предвид обстоятелството, че контрагентът е свързано лице с „Велинград Пропъртиз“ АД, се формира голяма екпозиция към свързани лица с банкова отчетност от 64 697 лева, което представлява 14, 43 % от капиталовата база на банката. В точка 2 от решението е разписано, че се учредява зalog на дълготрайни активи на стойност 125 % от размера на кредита. (л 23)

На 19.10.2012г. е сключен договор за особен зalog между „КТБ“ /несъстоятелност/ и кредитополучателя „Дивал 59“ ЕООД за обезпечаване на вземанията по процесния кредит за главницата по него в размер на 30 000 000, ведно с всички дължими лихви, такси, комисионни и др. (л. 19) върху всички настоящи и бъдещи взмания на залогодателя. С договор за особен зalog от 19.10.2012г. между страните е сключен договор за учредяване на особен зalog на краткотрайни материални активи, на обща стойност 29 995 188 лева за обезпечаване на процесния договор за кредит и всички негови последващи изменения. (л.21). Подписан е трети договор за особен зalog, имащ за предмет настоящи и бъдещи вземания на кредитополучателя за усвояване на средства между залогодателя „Аркус“ АД на обща стойност 32 961 556,80 лева.

На 21.07.2003г. е сключен Договор за управление с ответника –Р. и договор за управление с ответника- З., като на основание чл. 241, ал. 6 от ТЗ, за 5 – годишен срок, съобразно които договори, изпълнителният директор следва да действа като добър банкер, да уведомява УС за случаите на договори, които се отклоняват извън пазарните условия /които се сключват от УС/, да организира и контролира управлението на Банката в съответствие с решенията на ОСА, НС и УС, да упражнява цялостен оперативен контрол върху текущата дейност – взема решения за сключване на сделки, тяхното съдържание /освен ако това не се решава от НС или УС/, да управлява имуществото на Банката, да упражнява контрол върху операциите на Банката и нейното счетоводство, както и да отговаря за виновно причинените от управлението вреди, но не и за вреди вследствие изпълнение решения на други ръководни органи, невиновно бездействие, задължнялост на Банката извън границите на контрол на изп. директор и т.н.

Видно от представените като писмено доказателство Договори за управление ответниците следва да полагат грижата на добър търговец и банкер, да стопанисват и опазват имуществото на Банката, да сключват сделки от името на Банката, да спазват

вътрешните правила, да уведомяват УС за случаите на договори, които се отклоняват извън пазарните условия, организират и контролират управлението на Банката в съответствие с решенията на ОСА, НС и УС; упражняват цялостен оперативен контрол върху текущата дейност – взимат решения за сключване на сделки, тяхното съдържание /освен ако това не се решава от НС или УС/, управляват имуществото на Банката, упражнява контрол върху операциите на Банката и нейното счетоводство; отговарят за виновно причинените от управлението вреди, но не и за вреди вследствие изпълнение на решения на други ръководни органи, невиновно бездействие и задължнялост на Банката извън границите му на контрол.

Предвид обстоятелството, че към 31.10.2014г. просрочената главница по кредита е в размер на 3 750 000 лева, а просрочените лихви-446041,67 лева, банката е обявила задължението по същия за изцяло предсрочно изискуеми на основание чл. 40, б. „а“ и „ж“ от договора. Изявлението е получено от кредитополучателя на 07.04.2015г. Банката се е снабдила със заповед по чл. 417 ГПК, въз основа на която е образувано изпълнително дело № 1067/2016г. по описа на ЧСИ С. Я..

От експертното заключение на вещото лице се установява, че последното плащане на процесния кредит от страна на „Дивал 59“ ЕООД е извършено на 26.05.2014г. като усвоената сума по кредита е в размер на 30 000 000 лева. върнати на банката- 22 217 187, 50 лева, от които- 18 7500 лева главница и 3 317 187,50 лева лихва и такси в размер на 150 000 лева.

В о.с.з съдът е счел, че следва да допусне като доказателство по делото представените към въззивната жалба писмени доказателства- определение от 02.08.2019г., постановено по гр. дело № 16035/2018г. по описа на СГС, протокол от открито съдебно заседание от 04.02.2020г. по гр. дело № 16035/2018г., справка от деловодната система на СГС по гр. дело № 16035/2018г. и справка по лице от Служба по вписвания на гр.София за периода 01.01.1992г. до 31.10.2017г. за „Дивал 59“ ЕООД относно вписвания, извършени по персонална партида 585189.

Настоящата инстанция намира, че наведените фактически твърдения и формулирания петитум, с който се претендира осъждане на ответниците да заплатят обезщетение за причинени имуществени вреди на банката от нейни бивши администратори обосновава извод за правна квалификация на предявения иск по чл. 57, ал.3 от ЗБН.

Разгледано по същество, атакуваното решение, с което е отхвърлени исковите претенции за осъждане на ответниците да заплатят обезщетение за причинени имуществени вреди на банката в резултат на противоправното поведение на последните, в качеството им на бивш администратори на банката при проучване на искане за отпускане на кредитни средства в полза на „Дивал 59“ ЕООД е правилно и законосъобразно. Настоящата инстанция споделя изцяло изложените в него мотиви, въз основа на които съдът е отхвърлил предявения иск, към които препраща с оглед предоставената ѝ от чл.272 от ГПК процесуална възможност.

По наведените от въззивника доводи САС намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 3 от ЗБН, в двугодишен срок от встъпването си в длъжност синдикът извършва проверка относно наличието на данни за причинени вреди на банката от нейни бивши администратори и при установяване на такива данни предявява пред съда по несъстоятелността иски за обезщетение на вредите срещу виновните лица, а с разпоредбата на § 1, т. 2 от ЗБН законодателят е дал легално определение на „администратор“, като е посочил, че се касае за а) член на надзорен или управителен съвет (съвет на директорите) на банка; б) длъжностно лице с ръководни функции в банката или в) всяко друго лице, което самостоятелно или съвместно с друго лице може да сключва сделки за сметка на банката.

В конкретния случай и с оглед изложеното по – горе, не буди съмнение, че ответниците са имали качеството „администратори“ към датата на сключване на процесния договор за кредит от 19.10.2022г.- О. Н. Р. и И. А. З. са заемали длъжност „изпълнителни директори“. С оглед представените по делото трудов договор, допълнителни споразумения и длъжностни характеристики, е предвидено, че всеки от ответниците се задължава да изпълнява функциите си с грижата на добър банкер, като работи за усъвършенстване дейността на банката и повишаване на нейните финансови резултати, стабилност и издигане на нейния престиж.

На следващо място, настоящият състав намира, че отговорността е деликтна, независимо от отговорността по чл. 240 от ТЗ, но тя е специална деликтна отговорност за вреди, която може да се търси на изчерпателно определени от закона лица, която отговорност произтича от заеманата от тях длъжност на администратор. Преценяват се понесени вреди от банката в несъстоятелност, причинени от нейни бивши управители. Няма изискване в какъв период тези управители са управлявали банката. Преценява се поведението им /действия и бездействия/, което да е довело до загуби от страна на банката в несъстоятелност, т. е. с това управление администраторите на банката да са довели до загубите, причинили и неплатежоспособността ѝ. Тази отговорност е сходна с отговорността, уредена в разпоредбите на чл. 145 и чл. 240, ал. 2 от ТЗ - т. нар. "управленски деликт". В този смисъл е Р-209-22.06.2015-II т. о. на ВКС по т. д. № 4117/2013 г. Както при всяка деликтна отговорност, елементите от фактическия състав на чл. 57, ал. 3 ЗБН включват а/ противоправно деяние /действие или бездействие/, б/вреда, в/причинна връзка между деянието и вредата и г/вина. В този смисъл за успешното провеждане на този иск, ищецът следва при условията на пълно и главно доказване да установи кумулативното осъществяване на елементите от фактическия състав на деликта.

Съгласно представения от ищеца Правилник за кредитната дейност на "КТБ" АД към 2012 г., който не се оспорва от страните и се приема от съда за актуален към датата на сключване на процесния договор за банков кредит от 25.03.2014г. при установяване на невярно предоставена информация и декларации банката има право да откаже разглеждането и удовлетворяването на кредитното искане (чл. 41 от ПКД). Съгласно чл. 42 от същия, за целите на текущата обработка на депозираното кредитно искане в съответния финансов център се създава кредитно досие, в което се съхраняват всички документи във

връзка с искането. Писменото становище на кредитния специалист от финансовия център, съдържащо и предложение за предоставяне или отказ на кредитната сделка се предава на управителя на финансовия център за писмено съгласуване. Ако предложението е за предоставяне на кредита, управителят на финансовия център изпраща с придружително писмо (свободен текст) до началника на Управление "Кредитиране" становището, заедно с копие от досието – номерилано и с описани документи. Началникът на Управление "Кредитиране" предоставя на директора на Дирекция "Кредитен риск" чрез началник Управление "Анализ и контрол на риска" становището по на кредитния специалист, заедно с копие от досието, и възлага на служител от Управление "Кредитиране" да извърши преглед на кредитната преписка по реда на чл. 36 от правилника. Същевременно с това се извършва правен анализ по реда на чл. 35 и в Дирекция "Кредитен риск" се оценява кредитоспособността на клиента, и се изготвя становище по реда на чл. 36. След приключване на процедурите по проучването на искането за кредит съответният кредитен специалист предава кредитното досие заедно с правния анализ и становищата, изготвени в Управление "Кредитиране" и Дирекция "Кредитен риск" на ресорния изпълнителен директор. С оглед на горното се прави извод, че дейността по кредитиране е сложен фактически състав, при който са ангажирани множество служители и кредитни специалисти в банката (във финансовия център, в Управление "Кредитиране" и в Дирекция "Кредитен риск").

В приложените договори за управление на всеки от ответниците като изпълнителни директори е възложено управлението и представителството на банката пред трети лица, като изпълнителният директор организира и контролира цялостната дейност по управление на банката, упражнява цялостен оперативен контрол върху текущата ѝ дейност и решава дали да сключи и сключва от името на банката договори и сделки.

Както правилно е посочил решаващият състав на СГС, се установяват конкретно неизпълнение на задълженията на ответниците- договорът за кредит от 19.02.2014г. е подписан без да е изпълнена процедурата по проучване и отпускане на кредит, не е полежена дължимата грижа на добрия търговец, долгото не е осъществен ефективен контрол върху процесите по кредита и не са вписани договорите на особен залог, гарантиращи право на предпочтително удовлетворение на кредитора. От представената по делото справка от Служба по вписвания- гр. София по партида на „Дивал 59“ ЕООД се установява, че кредитополучателят е разполагал с достатъчно активи към 19.12.2012г.- датата на отпускане на кредита, като последващите разпоредителни сделки или обременяване на недвижимото му имущество с тежести, следва да бъде въздигнато като неизпълнение на договорното задължение на кредитополучателя, но не ми го могло да бъде вменено във вина на ответниците. Действително има извършени три разпоредителни сделки с недвижимо имущество непосредствено преди отпускането на процесния кредит, но горното не би могло да обоснове извод за бъдеща невъзможност да погасяне на кредита или за недостатъчното обезпечение на същия, предвид обстоятелството, че от справката е видно, че за периода от 27.09.2009г. до датата на отпускане на кредита, дружеството

кредитополучател е разполагало с достатъчно други недвижими имоти.

Но следва да се посочи, че неизпълнението на договорните задължения при вина на всеки от ответниците не води до основателност на претенцията за обезвреда. Освен изложеното по-горе относно липсата на вредоносен резултат, което се отнася и до настоящата претенция, съдът намира, че в случая причинно-следствената връзка между неизпълнението на ответниците и настъпилия за банката вредоносен резултат е опосредено от множество обстоятелства и фактори, т. е. поведение на трети лица, което прекъсва пряката и непосредствена последица от неизпълнението. Поради това не може да се приеме, че вредите от неплащането на кредита от кредитополучателя са били предвидими към момента на сключване на описаната банкова сделка. Горното обосновава извод, че не се установява към момента на сключването на процесния банков кредит анализите в кредитното досие да са съдържали данни относно неспособност на кредитополучателя да обслужва кредита.

Също така, след отстраняването на ответниците от длъжност членове на управителния съвет и изпълнителни директори на банката - на 20.06.2014 г., те не могат да носят отговорност за възникнали след тази дата вреди, доколкото последното плащане е от 26.05.2014г. Предвид събраните по делото доказателства се обосновава извод, че кредитополучателят е разполагал с достатъчно имущество към 19.10.2012г. Поради това не е налице причинно-следствена връзка между твърдяното вредоносно поведение и настъпилата вреда. Същата не може да се приеме единствено настъпила поради сключването на договор за банков кредит, тъй като дейността по кредитирането е една от основните дейности на банката съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗКИ, както е разгледано по-горе. При това положение съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства води до извод, че имуществото на банката не е намаляло чрез отпускане на кредита и че тя продължава да разполага с правни възможности да реализира вземанията. Банковата дейност по принцип иманентно съдържа в себе си определено ниво на риск, поради което и изпадането на кредитополучателя в състояние на неплатежоспособност/ свръхзадължнялост не води автоматично до извод за нарушаване на задълженията на мениджмънта на банката, освен ако не се докаже при условията на пълно, главно доказване, че са пренебрегнати определени процедури, игнорирани данни при отпускане на кредита, което поведение да е в отклонение на нормативно/договорно определени изисквания. А именно такова доказване не бе направено по делото. В допълнение към гореизложеното следва да се посочи, че кредитополучателят „Дивал 59“ ЕООД е изпълнявало задълженията си по кредита, като е преустановил плащанията към 26.05.2014г. и от усвоената сума от 30 000 000 лева са върнати 22 217 187, 50 лева.

Съгласно предвиденото в чл. 37 от ПКД, общото финансово състояние на кредитополучателя се установява въз основа на представените от него финансово - счетоводни документи и справки (баланси, отчети за приходи и разходи, отчети за паричните потоци, годишни данъчни декларации и др.). Етап от проучвателната дейност, необходима за произнасяне по искането за кредит, е анализ от служител на Дирекция „Кредитен риск“,

който съгласно чл. 36, ал. 3 от Правилника, анализира предоставените документи и събраните сведения относно общото финансово състояние на кредитоискателя, кредитната му задължнялост според данните от Централния кредитен регистър на БНБ, предмета и целта на кредитирането, предлаганото обезпечение, икономическата свързаност на кредитоискателя по смисъла на Закона за кредитните институции и Наредба № 7 на БНБ, както и резултатите от правния анализ. В процесния случай, не се установи към момента на сключването на договора за кредит анализите в кредитното досие да са съдържали данни относно неспособност на кредитополучателя да плати.

На следващо място, макар принципното отпускане на недостатъчно или въобще необезпечени кредити не би могло да се третира като добра търговска практика с оглед специалната роля на банките във вътрешно-икономическото пространство на страната, но в процеса не е доказано твърдението, че конкретният договор е сключен при лоша оценка на риска и изначално предвидима невъзможност за възвръщаемостта му от страна на кредитополучателя. Вредоносният резултат е обусловен не само от неправомерните действия на ответниците, но и от липсата на адекватни действия от страна на кредитора да се удовлетвори от непогасеното чрез плащане вземане. Съгласно практиката на ВКС при неизпълнение на задължение за връщане на получена сума, кредитодателят може да поиска събиране на вземанията си, включително чрез способите на принудително изпълнение. Разпоредбата на чл. 133 ЗЗД гласи, че цялото имущество на длъжника-юридическо лице принадлежи на кредитора за неговото удовлетворяване. С обезпечението се учредява привилегия, с цел кредиторът да може да се удовлетвори за вземанията си от определено имущество, в случай на неизпълнение на задълженията по договора за кредит. Тези правила са изцяло приложими и въведени в процеса от кредитора-банка, която твърди, че имуществото ѝ е намаляло поради това, че не е получила изпълнение от длъжника, както и че няма имущество, предоставено за обезпечение, от което може да удовлетвори. Горното обосновава извод, че основателността на исковата претенция е обусловена от преценката дали кредиторът е предприел всички необходими действия за удовлетворяване на вземането, като при наличие на открито производство по несъстоятелност за него съществува възможност по реда на универсалното принудително изпълнение да получи удовлетворенията. В хода на процеса, както и към момента на постановяване на въззивното решение по отношение на „Дивал 59“ ЕООД не е инициирано производство по реда на чл. 625 ТЗ от страна на банката, което обуславя извод, че квестори и синдик не са предприели необходимите действия за реално удовлетворение на вземанията си, предвидените в закона способности.

Отделно от всичко гореизложеното, ищецът не доказва в хода на процеса установеността на вредите по вид и размер, както и реално им отразяване върху патримониума на банката, което не е в съответствие с общите правила на гражданската отговорност за вреди.

При това положение, в хода на производството не се установи ответниците със свои действия или бездействия да са причинили неудовлетворяване вземането на банката по

отпуснатия банков кредит и което да е свързано с неизпълнение или нарушение на предвидени в сключените от тях договори за възлагане на управление задължения по упражняваната от тях дейност на заеманата длъжност в качеството им на управляващи лица и което да обуслови противоправност

От друга страна, следва да се има предвид, че дори и да бъде възприето наличието на противоправно деяние, неиздължаването по договора за кредит не може да бъде възприето като причинени имуществени вреди на банката по изложеното по-горе в мотивите относно същността на кредитната дейност. Неизпълнението от страна на кредитополучателя да плати е вид договорно неизпълнение, като действително е свързано с причиняването на имуществени вреди на банката, но отговорност за това следва да носи кредитополучателя.

С оглед гореизложеното и доколкото не се установи да са налице елементите на деликтната отговорност на ответниците, които да обусловят и солидарната им такава за обезщетяване на увреденото лице, а именно – противоправно деяние, имуществени вреди, както и причинно-следствена връзка между тях, предявените главни осъдителни искиове настоящият съдебен състав намира за неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Като неоснователни подлежат на отхвърляне и предявените в субективно съединение осъдителни искиове за причинени имуществени вреди, поради неизпълнение на договорно задължение при заявена солидарна отговорност, на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. чл. 82 ЗЗД, също при условията на евентуалност.

Неоснователни се явяват и исковете предявени при разделна отговорност срещу всеки от ответниците, заявени при условията на евентуалност, като следва да бъдат отхвърлени.

При този изхода на спора съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.3 вр. чл. 57, ал.6 ЗБН държавната такса, следва да бъде събрана от масата на несъстоятелността на „КТБ“ в размер на 225 000 лева.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 30.05.2022г., постановено по търг. дел о № 1929/2021г., Софийски градски съд.

ОСЪЖДА „КТБ“ АД/ несъстоятелност/, ЕИК: 831184677, на основание чл. 78, ал.3 ГПК вр. чл. 57, ал.6 ЗБН да заплати по сметка на Апелативен съд- София държавна такса в размер на 225 000 лева.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____